

KÜLDETÉSÜNK A MEGBOCSÁTÁS

Egyikünk sem érezheti úgy, hogy lelkének utazása véget ért, amíg (emberi fajként) be nem teljesítjük az önmagunk számára teremtett küldetését. Ez pedig nem kevesebb, mint a félelem, a halál és a kettősség energiáinak átalakítása annak maradéktalan tudatosítása révén, hogy egyáltalán nem szakadtunk el Istentől, s ezek az energiák egyszerűen illúziók. Ez a mi kollektív küldetésünk. Egyéni megnyilvánulásként mind ennek a küldetésnek a szolgálatában állunk, s az élet is, amelyet itt, az emberi világban teremtettünk magunknak, kizárólag ezt a célt szolgálja. Nincsenek kivételek. Akár tisztában vagyunk vele, akár nem, mind ezen a spirituális úton haladunk.

Egyéni küldetésünk

A döntést, hogy milyen energiákkal dolgozzunk, nem emberi szinten hozzuk meg. Ez a döntés megtestesülésünknel korábbra nyúlik vissza, és lelki csoportunk révén született - ez a csoport, amelyhez tartozunk, olyan lelkekből áll, akik vagy velünk együtt testesülnek meg, vagy szellemi vezetőinkként ténykednek megtestesülésünk ideje alatt.

Mihelyt eldőlt, milyen energiákkal fogunk dolgozni, körültekintően kiválasztjuk a szüleinket, akik azokban az élményekben fognak részesíteni bennünket, amelyekre gyerekként szükségünk lesz, és megszervezzük, hogy mások a kellő időben megjelenve eljátsszák a maguk szerepét azokban a tapasztalatokban, amelyeket küldetésünk beteljesítéséhez meg kell szereznünk. Ezután drámákat szítunk fizikai életünk legkülönbébb területein, amelyek módot adnak azon energiák vagy érzések megtapasztalására, amelyek a küldetésünket alkotják. Ezek a drámák lehetőségekként szolgálnak számunkra, hogy felismerjük az illúziót, megbocsássunk, meggyógyuljunk, és eközben visszaemlékezzünk valódi kilétünkre.

A szükséges amnézia

Az Isteni Igazság világából nézve, megtestesülésünk előtt a küldetésünk könnyűnek látszik. Azonban mihelyt megtestesülünk, a bonyolultság új szintjére lép. És ez nem csupán az emberi világ nagyobb energiasűrűségének köszönhető, hanem annak is, hogy a küldetésünk megkezdésekor egyáltalán nem lehetünk tudatában, hogy mi magunk választottuk ezt a tapasztalatot. Ha ismernénk a célunkkal kapcsolatos igazságot (vagyis ha emlékeznénk), akkor a megtapasztalás értelmetlen volna. Hiszen hogyan emlékezhetnénk vissza a valódi kilétünkre, ha soha meg sem feledkeztünk róla? Tehát a Szellem oly módon alkotja meg az emberi megtapasztalást, hogy amikor megszületünk emberi testünkbe, elveszítjük a küldetésünkkel kapcsolatos valamennyi emlékünket és minden tudomásunkat arról, hogy az élet a fizikai síkon valójában *előre meg van rendezve*.

A küldetésünk betöltéséhez (vagyis az energiák átalakításához) maradéktalanul meg kell tapasztalnunk ezeket az energiákat. Például az áldozat energiájának átalakításához teljes mélységében át kell élnünk az áldozatszerepet. A félelem energiájának átalakításához át kell élnünk a megfélemlítettség érzését. A gyűlölet energiájának átalakításához emésztő gyűlöletnek kell lobognia bennünk. Más szóval, teljességgel el kell merülnünk az emberi lét tapasztalatában. Csak akkor teszünk szert az ezen energiákhoz kapcsolódó érzelmek maradéktalan megbocsátásának képességére, ha teljes mélységükben átéljük őket. Márpedig a megbocsátásuk révén emlékszünk vissza valódi kilétünkre. Ebből a nézőpontból nyilvánvalóan sosem vagyunk olyan helyzetben, hogy megítélhessünk bárkit. Egy gyűlölködőnek látszó személy valószínűleg éppen azt választotta küldetésének, hogy átalakítsa a gyűlölet energiáját. Ekként pedig gyűlölködő viselkedése, jóllehet látszólag ártalmatlan másokra - akik valószínűleg éppen azt választották küldetésüknek, hogy gyűlöletet vetítsenek rájuk -, sosem lehet helyes vagy helytelen. A gyűlölködő magatartás egyszerűen azt képviseli, aminek a gyűlölet energiájának átalakításához be kell következnie. Pont.

A gyűlölet energiája akkor alakul át, amikor a célpontja felismeri a rá irányuló gyűlölet alatt a szeretetet, és megbocsát a másoknak a gyűlöletéért. Ebben a pillanatban a szívek megnyílnak, és a szeretet áramlani kezd kettőjük között. S ilyenformán a gyűlölet átalakul szeretetté.

Janet története

A rákban szenvedő Janet részt vett az egyik korai rákterápiás összejövetelemben, azonban nem a rosszindulatú daganat volt az egyetlen dolog, ami emésztette. Éppígy rágt a harag is, amit huszonhárom esztendősen Melanie lányával kapcsolatban érzett.

Az egyöntetű vélekedés szerint Melanie igencsak erőteljesen lázadó viselkedést tanúsított. Gyalázkodó szavakkal illette Janetet és új férjét, Jimet, s egy meglehetősen visszataszító férfihoz kötötte magát.

- Heves utálatot érzek iránta - mesélte Janet. - Az irántam és Jim iránt tanúsított viselkedése egyszerűen gusztustalan, és többé nem vagyok képes elviselni. Tényleg gyűlölöm a lányomat.

Egy kissé mélyebbre ásva Janet történetében, úgy találtuk, hogy hasonló kapcsolat állt fenn Janet és a saját anyja között. Ez ugyan nem volt olyan egyértelmű és kiélezett, mint a Melanie-val folyó drámája, a dinamizmusa azonban nagyon is hasonló volt. Janet megneheztelt azért, hogy az édesanyja olyan erősen uralkodik felette, és megpróbált a saját lábára állni. Azonban nem úgy lázadt fel, mint Melanie, inkább zárkózottá és hűvössé vált az anyjával szemben.

Kezdünk feltárni, hogyan tükrözte a Melanie-val kapcsolatos dinamizmus lelke hajlandóságát, hogy segítsen neki orvosolni az anyjához fűződő problémáit, azonban Janet nem volt hajlandó belátni ezt. Egyszerűen túl erősen lobogott benne a harag, hogysen meghalljon bármit, ami nem vág össze az érzéseivel. Megkértük hát, hogy merüljön el a haragjában, érezze át és nyilvánítsa ki azzal, hogy párnákat püföl egy teniszütővel és kiabál. (A harag nagyon eredményesen szabadjára engedhető a fizikai cselekvés és hangunk kombinálásával.) Noha Janet feloldotta az anyja iránt érzett harag egy részét, a Melanie-ra irányuló dühe továbbra is benne fortyogott,

Janet szatorija

Az összejövétel aznap esti ülését a *szatori-lélegzet* számára tartottuk fenn. A szatori-lélegzet megtapasztalásához és gyógyító célú felhasználásához mindenki lefekszik a padlóra, majd

tudatosan és erőteljesen lélegzik nagyjából egy órán át, miközben hangos zene szól (lásd 27. fejezet). Jóllehet a dolog talán bizarrnak tűnik, ez a fajta légzés gyakran eredményezi az érzelmek feloldódását, szellemi felismerések bekövetkeztét és a változás sejtszintű integrálását. Aznap éjjel Janet átélte a maga szatoriját, vagyis feleszmélését.

A légző-ülést követően az emberek kezdték megosztani egymással, hogy mi történt velük a gyakorlat során. Amint Janet megszólalt, tudtuk, hogy valami fontos esemény következett be. A hangja most lágy és édes volt, míg korábban inkább nyers és érdes. Most laza és nyílt testtartásban ült, míg korábban mereven és görcsösen tartotta magát. Nyoma sem maradt annak a haragnak, amely eddig eltöltötte, s amelynek kisugárzását korábban mindnyájan éreztük. Janet nyugodt és szemmel láthatóan békés volt. Az igazat megvallva, úgy tűnt, mintha kicserélték volna.

- Fogalmam sincs, mit jelent mindez - kezdte Janet. - Mindössze annyit tudok, hogy miközben lélegeztünk, láttam valamit, és az valóságosabbnak tűnt, mint bármi, amit szavakkal képes lehetnék leírni.

- Miután elkezdtem a légzést, jó darabig nem sok minden történt - folytatta. - Azután hirtelen azon vettem észre magam, hogy az űrben, az éterben sodródok. Nem volt testem, és teljes bizonyossággal tudtam, hogy azt az időszakot élem át újból, amelyik a mostani életembe való megszületésemet megelőzte. Színtiszta szellem voltam. Sosem éreztem még ilyen békességet és nyugalmat. Azután tudatosult bennem Melanie jelenléte, szintén szellemalakban. Odajött hozzám, és táncolni kezdtünk - csak táncoltunk a határtalan térben.

- Beszélgetni kezdtünk arról, hogy együtt jövünk a következő életünkbe - mondta Janet. - Ebbe az életbe. Az eldöntendő nagy kérdés az volt, hogy ki melyik szerepet játssza, ki fogja játszani az anyát és ki a lányt. Nem sokat számított, mert a dolog mindkétféleképpen nehéz megbízatást jelentett mindkettőnk számára, és nagyon kemény próbát a szeretetünknek. Határoznunk kellett, úgyszólván megállapodtunk, hogy én leszek az anya, s nemsokára testet öltünk.

- Hát így történt - zárta le szavait. - Nem hangzik valami eget rengető eseménynek, pedig igazán az volt. Egyszerűen csak nem tudom szavakba önteni. Képtelen vagyok leírni a mélységét és a jelentőségét annak, amit átéltem.

Átalakított energiák

Megvitattuk Janet élményét, és megvizsgáltuk a küldetés képzetét, ahogyan azt a látomás felvetette. A csoport több másik tagjában is erőteljes érzéseket keltett Janet élménye, amelynek megfelelőjét látták a saját életükben. Azt javasoltam Janetnek, hogy amikor az összejövetelt követően hazatér, egy árva szót se szóljon a történekről Melanie-nak.

Janet hazatérését követően, néhány napon belül Melanie felhívta az anyját, és megkérdezte tőle, meg tudná-e látogatni, hogy beszéljenek egymással. Janet beleegyezett, s noha az első találkozás félénk és óvatos volt, a kapcsolatuk ezután drámaian megváltozott. Melanie egyhamar teljes egészében levetkőzte bizarr viselkedését, kiadta az útját visszataszító barátjának, és hazatért az édesanyjához, hogy gondját viselje betegsége idején. Ezek után szó szerint a legjobb barátnők lettek, és teljesen elválaszthatatlanok voltak. Ráadásul Janet anyja is kezdett gyakrabban telefonálni a lányának, s fokozatosan az ő kapcsolatuk is javulásnak indult.

Ebben a példában az energia átalakulása kerülő úton ment végbe. Janetben rendkívül heves ellenállást keltett a gondolat, hogy megbocsásson valakinek. A lelke vezérelte el az összejövetelre, hogy elvégezhesen egy eljárást, amely nyitottá teszi a küldetésével kapcsolatban kötött megállapodása emlékeire, ami viszont lehetővé tette számára, hogy felismerje a helyzetében rejlő

tökéletességet. Mivel megbocsátott Melanie-nak, átalakította a kapcsolatukban rejlő gyűlöletet, s ennek eredményeképpen meggyógyította az eredendő fájdalmat is önmaga és az édesanyja között.

Küldetések a kollektív tudat meggyógyítására

Miközben mindnyájan azért jövünk erre a világra, hogy meggyógyítsuk a saját lelkünk vagy a lélekcsoportunkhoz tartozók lelkének bizonyos aspektusait, egyesek alighanem egy átfogóbb szerep eljátszása végett öltenek testet. Ez a szerep alkalmasint abban áll, hogy magukra vegyenek bizonyos energiákat, amelyek társadalmi, politikai, nemzeti vagy nemzetközi szinten nyernek megnyilvánulást, és nagyobb embercsoportoknak kínálják fel a gyógyulást.

Persze ahogyan minden küldetésre igaz, ez sem feltétlenül kelti a gyógyulás lehetőségének benyomását. Jelentkezhet háborúként, éhínségként vagy akár természeti katasztrófaként is. Ha azonban nyitottá válunk a lehetőségre, hogy a lelkek csoportos gyógyulásának lehetőségét kínálták fel számunkra, s hogy ezt az egészet a Szellem irányítja a háttérből valamennyi érintett lélek legfőbb javát szem előtt tartva, akkor máris kezdjük egészen más fényben látni a dolgokat. Hadd soroljak fel neked néhány látszólag vérlázító példát.

1. Tegyük fel, hogy az Adolf Hitler testét magára öltő lélek azzal a küldetéssel érkezett erre a világra, hogy átalakítsa a zsidó faj áldozattudatát és a német faj felsőbbrendűség-tudatát!
2. Mi van akkor, ha Szaddám Huszein azért jött erre a világra, hogy segítsen az amerikai tudatnak átalakítani a rabszolgaság és a saját népe ellen elkövetett borzalmas visszaélések miatti büntudatát? (Lásd *A Radical Incarnation* című új könyvemet, amely ezt a lehetőséget bontja ki.)
3. Tegyük fel, hogy Slobodan Milosevic azért jött erre a világra, hogy módot adjon Amerikának az önutálat feldolgozására, amelyet az őslakos indiánok ellen elkövetett etnikai tisztogatások miatt érez.
4. Mi van akkor, ha a kínai kormánynak azért kellett lerohannia Tibetet, hogy a dalai láma kénytelen legyen beutazni a világot, és Tibet határán túl is terjeszteni csodálatos üzenetét?
5. Tegyük fel, hogy Diana hercegnő lelke azért választotta a halálnak pontosan azon nemét és idejét, amelyet választott, hogy megnyissa Anglia szívcsakráját.

Isten veled, Anglia rózsaszála!

Ezt a könyvet egy Jill húgomról szóló történettel kezdtem. A történet célja az volt, hogy bemutassa, hogyan alakítható át egy látszólag kétségbeejtő szituáció, ha a sorsfordító megbocsátás nézőpontjából közelítjük meg.

Alig néhány nappal e könyv első kiadásának nyomdába küldése előtt a végzet a kezembe adta a lehetőséget, hogy egy olyan történettel zárjam le a könyvet, amely éppannyira tanulságos és éppoly jól szemlélteti a sorsfordító megbocsátás nézőpontját.

Jill-től eltérően ezt a történetet a világon gyakorlatilag mindenki jól ismerte, és mélyen átélte érzelmileg. Természetesen Diana hercegnő történetére célok, aki 1997. augusztus 31-én a korai órákban „indult útnak”.

Számomra akkor vette kezdetét a dráma, amikor Peter Jollyman, akivel gyerekkorunk óta barátok vagyunk, felébresztett egy telefonhívással Angliából. Nála már dél körül járt az idő, nálam, Atlantában azonban még elég korán volt, úgyhogy aznap még nem láttam újságot, és a rádiót sem kapcsoltam be.

- Hallottál a balesetről? - kérdezte.

- Milyen balesetről? - szólaltam meg továbbra is az álom kábulatában, de már elég tudatosan annak felismeréshez, hogy az esemény elég súlyos lehet számára, ha ilyenkor hív.

- Diana hercegnő múlt éjjel Párizsban meghalt egy autóbalesetben. Lesifotósok üldözték. A kocsija megpördült, és eltrafált egy betonoszlopot. Ő és Dodi meghaltak.

Észleltem, ahogyan a lelkifurdalás egy felszínes nyilallása átfut rajtam, miközben a részleteket hallgattam - már amennyire barátom akkor ismerte őket -, de nem mondhatnám, hogy ez pár pillanattal tovább tartott. Igyekeztem kellőképpen megrendülni tünni, de valójában ambivalens érzéseim voltak az ügyel kapcsolatban.

„Rengeteg ember halt meg az elmúlt huszonnégy órában - gondoltam magamban, miután letettem a telefont. - Miért lenne az ő halála bármivel is tragikusabb vagy kevésbé tragikus akárki más halálánál? Eljött az ideje a távozásának, és nagyjából ez minden, ami az esetről elmondható. Persze azért nagy szomorúság a két fiának.”

Ezzel lementem a lépcsőn, hogy teát főzzek, és elkészítsem a reggelit.

Azután bekapcsoltam a tévét, és attól a pillanattól kezdve lassanként kezdett megérinteni és magával ragadni az, amiből - a szombat reggeli temetéssel tetőzően - az érzelmek hullámvasútja vált.

Ahogy teltek-múltak a napok, rájöttem, hogy valami egészen rendkívüli dolog történik. Diana hercegnő halálának visszhangja nem csupán Angliában, hanem az egész világon igazán elképesztő volt. Miközben elnéztem honfitársaimat a tévében szívből fakadó fájdalomban nyilvánosan sírni és gyászolni - olyasmi ez, amit az angolok rendszerint egyszerűen nem tesznek meg -, azon kaptam magam, hogy ugyanazokat az érzelmeket élem át, és velük sírok. Meghökkenve ismertem fel, hogy engem is gyötör a fájdalom. Ez a nő, akivel sosem találkoztam, és akire nem sok gondolatot vesztegettem - kiváltképp az utóbbi tizenhárom év folyamán, amióta az Egyesült Államokban élek -, valamiképpen mélyen megérintett engem. Egész lelkemmel átéreztem a veszteséget, és ez felettébb meglepett.

Kezdem igazán odafigyelni és eltűnődni azon, hogy mi is történik itt valójában. Valami rendkívül mély jelentőséggel bíró folyamat játszódott le, és én belső kutatásba kezdtem, hogy rábukkanjak az általa hordozott üzenetre és jelentésre. Diana halálának jelentősége nyilvánvalóan messze túlmutatott a felszíni körülményeken, amelyek között bekövetkezett, bármilyen drámának tűntek is ezek. „Itt valamilyen magasabb szándék nyilvánul meg fokról fokra” - gondoltam magamban.

Azután szerdán belém villant a felismerés. Miközben figyeltem az Angliában lejátszódó jeleneteket, és részesévé váltam az érzelmek nagy kiadásának olyan emberek felől, akik a legkevésbé sem arról közismertek, hogy kimutatnák az érzelmeiket, különösen a nyilvánosság előtt, egyszerre csak felismertem, miben állt Diana spirituális küldetése. Megtestesülésének átfogó célja nem csekélyebb volt, mint megnyitni Nagy-Britannia szívcsakráját, és ezzel jelentősen

felgyorsítani a brit nemzet spirituális fejlődését. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy sikerült is pontosan ezt elérnie.

Senki sem vonhatja kétségbe, aki végignézte ennek a hétnek az eseményeit, hogy Diana egy szál maga átalakította az országot - mi több, a világ jelentős részét - a szív szintjén. Nagyon kevés ember ötlük eszembe az egész emberi történelemben, aki ilyen hatást gyakorolt volna a világra pusztán a szeretete energiájának kinyilvánítása révén: Gandhi, Martin Luther King és Nelson Mandela talán; Teréz anya és Jézus Krisztus bizonyosan. (Nem csoda, hogy Anglia királynője meghajtotta a fejét Diana koporsójánál, holott ilyesmit korábban soha nem láttak.)

Noha az emberi teljesítmény és a spirituálisán példaadó élet fogalmaiban bármiféle összehasonlítás Teréz anyával méltánytalan lenne, mégis érdemes megjegyezni, hogy Teréz anya halála - akit életmódja és munkássága a legtöbb ember szemében már életében jóformán szentté avatott - egyetlen pillanatra sem vonta el Dianáról a reflektorfényt. Ennek a két nőnek, akiknek az élete oly mély nyomot hagyott a világban a szívből fakadó szeretet révén, néhány nappal *egymást* követően kellett végrehajtaniuk az átmenetüket, mintha ez roppant spirituális jelentőséggel bírna.

Jóllehet a brit nép két háborún ment keresztül ebben a században, irdatlan veszteségeket szenvedett el és gyászolt meg, mégis legendás humorérzékük csorbítatlan birtokában és a közmondásos rezzentelen arccal kerültek ki mindebből, azonban talán joggal mondhatom, hogy nem nyílt szívvel. Szívük megnyílása még váratott magára; éspedig nem csupán a nép hercegnőjének eljöttéig, hanem a gondviselés által megtervezett és - legalábbis számunkra - idő előtti és tragikus haláláig.

A kommentátorok azóta mindhiába próbálják megmagyarázni a hercegnőnek a világra gyakorolt hatását a kizárólag a tömegtájékoztató révén ismert hírességekhez való kóros kötődésünkkel és abbéli hajlandóságunkkal, hogy szinte istenítsük ezeket a személyiségeket. Jonathan Alter a *Newsweekben* a legtöbbször közelebb jutott a megoldáshoz, amikor arra a fogalomra hivatkozott, amit Pochard Sennett *A közéleti ember bukása* című könyvében a bensőségesség ideológiájának nevezett, miszerint az emberek „igyekeznek személyes jelentőséget találni személytelen élethelyzetekben”. Igaz, hogy az emberek nem ismerték személyesen Diana hercegnőt, és e tekintetben a szituáció megmarad személytelennek, Diana azonban meghaladta ezeket az idő és tér szabta korlátokat, és mindenki szívét mélyen megérintette valamilyen módon, amit nem könnyű megmagyarázni.

Ha meg akarjuk érteni a hercegnő hatalmát, amellyel emberi lényként rendelkezett, akkor a kulcsot a megsebzett gyógyító archetípusában kell keresnünk, amely arra tanít minket, hogy hatalmunk a sebeinkben rejlik - abban az értelemben, hogy a bennem lévő seb idézi elő benned a gyógyulást, és a benned lévő seb idézi elő bennem a gyógyulást. Mindnyájan megsebzett gyógyítók vagyunk, csak épp nem tudunk róla. Amikor elleplezzük és teljes titokban tartjuk a sebeinket, akkor elszakadunk a gyógyító erőtől, és megtagadjuk azt, nem csupán önmagunk, de számtalan más ember kárára. A rezzentelen arc a szeretet visszafojtásának szörnyűsége módja, amely elszorítja a szívet, és megnyomorítja a lelket. Diana hercegnő hajlandósága révén, hogy az egész világgal megosssa legmélyebb sebeit, megidézte a mindnyájunkban ott rejlő gyógyítót, megnyitotta a szívünket, és meggyógyította összetört lelkünket.

Az egész világ figyelte, ahogyan az emberek megszívlelik Diana végső üzenetét, és megnyílnak, hozzá hasonlóan megosztva másokkal gyászukat, és megmutatva sebeiket. Diana a bensőségesség nyelvével ajándékozta meg az embereket, amelynek használatával nyíltan és hitelesen fejezhették ki érzéseiket. Egyetlen olyan esetre sem emlékszem, amikor egy érzelm megnyilvánulást látván úgy

gondoltam volna, hogy az nem teljességgel hiteles, márpedig manapság a tévében ez igencsak szokatlan.

Miközben mindnyájan kezdünk kiemelkedni a veszteség fájdalomából, és lassan elhalványulnak a gyász, a harag és a büntudat-kivetítés béklyójának nyomai - ami Diana képére irányuló kielégíthetetlen szomjunkat és az életével kapcsolatos kíváncsiságunkat illeti, amelyeket a sajtó és a lesifotósok pusztán visszatükröztek számunkra -, a szemünk elé ereszkedő ködfátylon túl kezdjük felismerni az egész isteni tökéletességét. Minél többet elmélkedünk az általa felvállalt küldetésén és a benne elért sikerének mértékén, annál inkább képesek vagyunk átadni magunkat ennek a tökéletességnek.

Miközben túllépünk azokon az érzelmeken és gondolatokon, amelyek korábban örökre az emberi világhoz béklyóztak és az áldozat archetípusának rabjává tettek volna minket, és továbbhaladunk azon tény elfogadása felé, hogy ennek az egésznek pontosan így kellett alakulnia, azon vesszük észre magunkat, hogy a békesség egy új szintjét tapasztaljuk meg. A küldetés feltétlenül megkövetelte a neveltetést, amelyben Dianának része volt, a házasságot, amely szörnyen félresiklott, az elutasítást, amelyet Diana a királyi ház részéről elszenvedett, a sajtó bírálatát, a paparazzik szimatolását, a drámai és erőszakos halált - mindent egészen a legutolsó részletig.

És ahogyan a jövő kibontakozik, észre fogod venni, hogy miután Diana a küldetését beteljesítve újra „hazatért”, a fenti dinamizmusokat működésben tartó energiák kezdenek majd széteszlani. Nem csupán ő szabadult ki e dinamizmusok fogságából, hanem az összes többi ember is, akik részt vettek a drámában, amelyről jól tudjuk, hogy pusztán illúzió. Károlynak immár szabadságában áll, hogy melegszívűbbé, kevésbé távolságtartóvá és két fiának szeretőbb apjává váljon - és kétségkívül azzá is válik. (A sajtó azt fogja állítani, hogy a történetek miatt változott meg, de mi tisztában leszünk a tulajdonképpeni igazsággal.) A királynő alkalmasint kevésbé lesz merev, nyitottabbá és valamivel jelentékenyebbé válik. A királyság maga pedig felülemelkedik a személyiség kultuszán, és erősebb, jelentőségteljesebb intézménnyé alakul, nem is a történetekre adott közvetlen reakcióként, inkább azon energiaváltás eredményeképpen, amely akkor következett be, amikor a küldetés véget ért, és az átalakulás beteljesedett.

Azonban csak, mert valaki megnyitja a britek szívcsakráját, még semmilyen garancia nincs arra, hogy az nyitva is fog maradni. Ez minden pillanatban választás kérdése marad. Ugyanez igaz kollektív szinten is. A brit nép - világszerte a többi néphez hasonlóan - vagy megmarad a szeretet rezgésének állapotában, amelybe Diana halála emelte, és e hatalom felhasználásával átalakítja önmagát, az uralkodó családját és a társadalmát, vagy a történetek illúziójára összpontosít, és hibáztatja Károlyt, a királyi családot általánosságban, a sofőrt, a sajtót és másokat. Ha az utóbbit választják, ez a maga módján tökéletes szuverén döntésük lesz, azonban a kollektív szívcsakra újbóli bezárulását fogja előidézni.

Talán ennek a könyvnek is megvan a maga szerepe a kollektív szívcsakra nyitva tartásában. Talán az elolvasásával szerzett éleslátás képessé tesz rá, hogy az aznap éjjel a párizsi alagútban történetek illúziója helyett továbbra is a Diana hercegnő történetében az elejétől a végéig benne rejlő valóságra és arra a küldetésre összpontosíts, amely értelmet és jelentőséget adott neki.

Talán e könyv minden olvasója valóban felismeri és méltányolja majd, hogy ahogyan Jeff eljátszotta a szerepét Jill érdekében, éppúgy Károly is csodálatosan eljátszotta a maga szerepét Diana érdekében - akárcsak Camilla Parker- Bowles és a királynő. Talán e könyv minden olvasója számára világossá fog válni, hogy e dráma éppilyen szerető és bátor lelkeket követelt, hogy pontosan így játsszák el a szerepüket, miközben - hozzá kell tennünk - maguk is nagy árat fizettek, (Károly áldozata, amelyet Nagy-Britannia szívcsakrájának megnyitásáért hozott, egy jottányival

sem volt kisebb Dianánál - ami azt illeti, hétköznapi emberi fogalmak szerint valószínűleg még nagyobbak is mondható. Hiszen az ügy nem kevesebbe kerülhetett volna neki, mint a koronájába.)

Talán az is mindenki számára nyilvánvaló lesz, hogy mindebben jó előre megállapodtak, még mielőtt az egyes szereplők lelke megtestesült volna, s hogy a lesifotósok is eljátszották a maguk nélkülözhetetlen és szeretetteljes szerepét ebben az egészben, akárcsak azok a szerkesztők, akik fizettek a Dianáról készített tolakodó képekért.

Akik valóban képesek ilyen mértékig elvégezni sorsfordító megbocsátással az események újraértelmezését, azok - a felismerésük révén, hogy itt nem voltak áldozatok - irányjelzőként szolgálnak majd mindazok számára, akik másként úgy döntenének, hogy az illúzióra összpontosítanak, becsukják a szívüket, és elveszítik a szeretet rezgését. Vérmes reményem szerint valamennyi olvasóm, akit a könyvem megváltoztat, a szeretet fáklyavivőjévé válik - ott folytatván, ahol Diana abbahagyta, és segít az embereknek megmaradni ezen az új és magasabb rezgésszinten, amelyet az ő tökéletesen időzített átmenete létrehozott.

S nekem úgy tűnik, hogy az életed
Szélben égő gyertya volt:
Mit sosem oltott ki eső,
S alkony rá nem borult.
És a lépteid itt visszhangzanak
Zöld angol dombok között;
A gyertyád végül kilobbant,
De a legendád örök.

Forrás: „Candle in the Wind”, Polygram International, Inc. Szerző és előadó Elton John, elhangzotta Westminster-apátságban Diana walesi hercegnő temetésén, 1997. szeptember 6-án.